

A NYOLCADIK HÉT...

Charlie – a Stamford utcai szálló vezetője és egyben a fő programszervezőm jelezte, hogy különleges meglepetést tartogat a számomra, irány az utca, este 7-kor kezdek, és hajnali 2-kor végzek. Öltözzek melegen, és a munka végeztével taxi visz majd haza, úgyhogy ne parázzak.

Ez utóbbi nem a két szép szememért van, itt nem kiváltság a taxi... Minden dolgozót így visznek haza, aki későn végez – természetesen a cég állja a számlát. London nem épp a legbiztonságosabb hely, itt így vigyáznak dolgozóikra...

Az utcán...

Már korábban is voltam utcai szolgálaton a TR riválisával a St. Mungo's csapatával. De az reggeli műszak volt. Kérdeztem is a csapatot, hogy miért részesítik előnyben a reggeli műszakot, azt mondták azért mert sokkal biztonságosabb.

Ők gyalog ill. tömegközlekedéssel közelítették meg a területüket, úgyhogy álláspontjuk teljesen érthető.

Egyetlen segédeszközük az elemlámpa volt, ha bajba kerültek csak a józan eszük és a kommunikációs képességük menti meg őket a helyzetből.

Míg otthon leginkább az átmeneti szállókon van a legnagyobb nyomás, hogy gondozzák ki végre a rendszerből az embereiket, itt leginkább az utcásokra nehezedik minden.

London remekül el van látva szállókkal, ha valaki bekerül, akkor végülis már nincs szem előtt és biztonságban is van – és nem is annyira hajléktalan.

Vizont az utcások kapják a rossz sajtót, ha 1-1 negyedben megsaporodnak a hajléktalanok, és az ő felelősségük hogy ezen változtassanak.

Itt az indokok, hogy miért nem sikerül – nem igazán érdekelnek senkit. Azzal mindenki tisztában van, hogy a hajléktalanság egy soha meg nem oldódó probléma. De ha már az adófizetők ilyen szépen csengetnek a hajléktalanellátó szervezeteknek, azok adják is érte a lelküket és tüntessék el az embereket az utcáról.

Londonban nagyon erősek és még inkább hangosak a legkülönbözőbb emberi jogokat képviselő szervezetek. Évről évre önkéntes tagjaikkal kimennek és megszámlolják a hajléktalanokat – ők nem hisznek egyetlen szervezet adatainak sem. És jaj ha

nagyságrendi különbségeket találnak az adatok közt. Akkor bizony telekürtölik vele a sajtót, ami azért nem jó, mert akkor erőteljesen csökkennek az adományok, na meg a politikusok is bepiszkálják a helyi szervezeteket.

Tehát évről évre ezeknek a szociknak kell elérniük, hogy csökkenjen az utcai hajléktalanság... - hát nem irigylem őket...

Ahhoz azonban, hogy küldetésüket teljesítsék, tulajdonképpen mindent megkapnak, amit csak kérnek, és nagyon komoly gondot fordítanak arra, hogy tudjanak is róluk!

Az angolok nagyon szeretnek kampányolni, és a legjobb bennük, hogy ezt remekül csinálják.

Az egyik ilyen kezdeményezésük a „Killing with kindness”.

Az utca embere ugye azt mondja a szocinak:

„Tüntesd el a hajléktalanság a területünkről !”,

A szoci válasza ekkor az, hogy: ...jól van, de akkor te meg fejezd be, hogy pénzeled a koldusokat, mert amíg biztosítod a megélhetésüket az utcán, esélyünk sincs bevinni őket a szállókra. Ráadásul a pénzeden drogot és alkoholt vesz, amivel megölheti magát, ergo: Te támogatod az utcai hajléktalanságot. Vagyis ha azt akarod, hogy javuljon a helyzet, add inkább a szakembereknek a koldulóknak szánt pénzt, és mi gondoskodunk arról, hogy olyan programokat szervezzünk belőle, amivel csökkenthetjük az utcai hajléktalanság számát.

Elég korrekt párbeszéd...

Persze így is rengeteg ember keresi meg koldulással a drogra valót (Stamford St. lakóinak az 1/3-a hivatásos

koldus és jó napjaikon közel annyit keresnek, mit az őket kiszolgáló személyzet).

Azt hittem, hogy első éjszakai műszakomon csak a szokásos megfigyelő státusba leszek, aztán nagyon hamar rájöttem, hogy nem így lesz...

Először is ketten fogunk ma szolgálatot teljesíteni London 3 legkülső kerületén (Harrow – Hillingdon – Hounslow – térképen sárgával jelölve.) Míg a kolléganőm Sophie vezet, én kapkodom a telefonokat az ambulanciától, hol és mikor láttak csövit az utcán, milyen állapotba van stb. – hál’ istennek csendes este volt, nem volt sok diszpécseri teendő, még mindig parázom a különböző dialektusoktól...

A bejárando terület hatalmas, közel 1 óra, amíg kiérünk az első helyszínre. Meg is kérdeztem kollégám, hogy nem lenne-e jobb, ha egy közelebbi szervezet venné át a terepet... Sophie elmesélte, hogy itt azért elsősorban fejkvóta vadászatról van szó. London belső területei már le vannak osztva. Ezeket a részeket nem igen akarja senki, mert nagyon távol vannak a központtól, de a Thames Reachnek még mindig megéri felvállalni ezeket a területeket is, és ez nagyon fontos mert néha ez az egyetlen ellátási forma a területeken.

Ahogy otthon is, itt is jellemző a hajléktalanokra, hogy igen nehezen mozdíthatók el megszokott területükről, Sokszor foggal-körömmel ragaszkodnak az adott kerülethez, még akkor is ha sokkal rosszabb ellátási formát tudnak nekik így biztosítani, mint a belső részeken.

Végre odaérünk az első helyszínre. Jó hírt hozunk egy elhagyatott garázsban meghúzódó ügyfélnek. Sikerült garzonlakást szerezni, ezért hétfőn be kéne ballagni az utcások nappali ügyfélszolgálatára beszélni a részletekről...

A bácsi hezitál... Nem tudja akarja-e ezt a lehetőséget. Minden rábeszélés ellenére nem biztos benne, hogy beköltözik-e. Nem tudja melyik kerületben van a lakás, és ő nem akar idegen helyre menni, meg különben sincs pénze metróra, úgyhogy nagy gondban van most, a hétfői megbeszélés miatt.

Annyit tudni kell Londonról, ha itt nincs jegyed, nem tudsz közlekedni. Itt nem lehet lógni, mindenhol zárt kapuk vannak amik csak akkor nyílnak meg ha a megfelelő helyre illeszted a jegyed és ott leolvassák az érvényességét. Ezenkívül minden állomáson örök is vannak, ha netalántán arra akarnál vetemedni, hogy átbújj a kapu alatt...

Ebből a szempontból a londoni hajléktalanok sokkal rosszabb helyzetbe vannak, mint a mieink.

Bár fene tudja, otthon meg zsonglőrözni kell a 300-400 ezerre rúgó felhalmozott büntetésekkel...

Gyors megbeszélés után eldöntöttük, hogy a bácsi kap hétfőre érvényes napi utazási jegyet...

Az ügyfél egyébként nem a játszmas típusból származik. Csak egyszerűen túl hosszú ideje csövezik az utcán és tele a nadrág minden változástól.

A körülményekhez képest ápolat, bár tagadhatatlanul látszanak rajta az egyedüllét és az „elszürkülés” jelei, némi pszichózissal színesítve.

A jegy átadása kicsit könnyített kételkedésén, és ígéretet tett arra, hogy elmegy a megbeszélésre.

Sophie elmesélte, hogy az Úrnak már volt egy hasonló lehetősége, de annyira megijedt, hogy elmaradt a látogatás, így kiadták másnak a lakást.

Ez a második menet.

Mindent megpróbálnak, hogy beszeretgessék egy védettebb közegbe, mert a jelenlegi igen kiszolgáltatott.

Londonban utcai hajléktalannak lenni sokkal veszélyesebb, mint otthon. Péntek és szombat este részeg a fél ország, és rengeteg atrocitásnak vannak kitéve a hajléktalanok. De nem csak ők, hanem mindenki, aki sérült. Nemrég láttam a híradóba, hogy sok látássérült azért nem hordja a fehér botot, mert akkor céltáblájává válik utcai galeriknek. Nemrég halt meg egy idős úr, pont emiatt.

Hihetetlen agresszió van a fiatalokban, és ha ezt még keverik egy kis droggal, kiszámíthatatlan az eredmény. Több magyar ismerősöm is dolgozik londoni középiskolákban, és el vannak hülve attól milyen kevés fegyelmezési eszköz áll rendelkezésükre. Minden szavukat meg kell fontolni, mert ha betámadják őket, ami konfliktus esetén elmaradhatatlan velejáró – akkor alaposan meghurcolják a hivatásában.

Egyik tanár ismerősöm fel is adta a középiskolában való tanítást és már csak általános iskolában vállal állást.

Szóval fura ez az ország, mert egyrészt hihetetlen toleráns és emberséges, ugyanakkor a felnövekvő generáció végtelen agresszív és elszánt.

A gyilkosságok mindennaposak a kéreléseket pedig már szinte nem is lehet számon tartani.

Sok fiatal módszeresen gyötri a hajléktalanokat, a sima bántalmazástól a felgyújtásig semmitől nem riadnak vissza.

Még indulás előtt kinyomtattunk egy olyan formanyomtatványt, ami tartalmazza az alapvető információkat azokról az emberekről, akiket az este folyamán meglátogatunk.

A számítógép mindig előtérbe helyezi azokat a lakókat, akiket a legrégebben látogattak meg a szociális munkások, ill. azokat, akikkel valami történés van a nappali szociális munkások által.

Az utcai szolgálat egyébként 2 részből áll, egyik része végzi a kijáráásokat az utcán lakókhöz, a másik pedig végzi az intézkedéseket ill. esetkezeléseket ill. sokszor ez a kettő vegyítve működik.

Utcáról szállóra kerülés esélye nem olyan kemény dió, mint otthon.

Itt nem kell a lakónak elmennie semmilyen beutaló csoportba, elég ha megegyezik az utcai szocival, hogy pályáznak egy helyre. A szoci kitölt egy jó nagy adag paksamétát a lakóról, ami minden apró adatot kiszolgáltat a szálló részére, majd várnak a válaszra. Ha sikerül, akkor be is kísérik őket.

A St. Mungo's utcai teamjével voltam ilyen bekísérésen. Elég tanulságos volt.

Egy ósalkesz bácsinak sikerült férőhelyet biztosítani az egyik szállón. Vettek neki buszjegyet, szórakoztatták és oldották a feszültségét. Ő tudták mekkora lépés ez annak az embernek.

Nálunk, ha elküldünk valakit a beutaló csoportba, igyekszünk őt meggyőzni arról, hogy lehetőleg rendezett állapotban és józanul jelenjen meg.

Itt a szoci első kérdése az volt a klienstől, hogy ivott-e már, mert látta, hogy reszket a keze és izzad, nem akarta, hogy deliráljon, ilyen normális hozzáállást eddig csak a lábadozó egészségügyi személyzetétől hallottam otthon...

Ha valaki utcázik, csak akkor vehet igénybe bármilyen szolgáltatást, ha az utcások meggyőződtek arról, hogy valóban rászoruló-e vagy csak a rendszert szeretné valamilyen módon megdézsmálni.

Az ellenőrzés azt jelenti, hogy többször kimennek látogatni és valóban az utcán találják az illetőt...

Épp mi is belefutottunk egy ilyen problémába. Volt egy „önbejelentőnk” aki telefonált az utcásoknak, hogy ő bizony kint alszik a csillagos ég alatt.

Elmentünk az általa megadott helyre de nem volt ott senki, és miután visszahívtuk kiderült, hogy a barátjánál lakik.

Ez természetesen nem zárja ki azt hogy az illető rászoruló. De az utcai szolgáltatás más térsza, ahhoz tényleg az utcán kell lakni, hogy valaki igénybe vehesse az általuk kínált előnyöket...

Elég sok emberrel beszélgettem arról már mennyire veszélyes itt Londonban az utcai szociális munka, és mindenki azt mondta: „Változó...”

Abban viszont egyetértenek, hogy az alkoholistákkal sokkal egyszerűbb a helyzet. Ők általában le vannak lassulva, és ha élessé is válik a helyzet, könnyebben ki lehet belőle keveredni, mint ugyanabból a helyzettől – de droggal.

A legtöbb drog itt felpörgeti az embert, rendkívül gyorsá teszi őket, és hipp-hopp már ott is a kés a toroknál...

Kolléganóm még az elején tisztázta velem, hogy csak annyit vállaljak be amennyit akarok. Mert a mai este folyamán megyünk mélyparkolóba, elhagyatott helyekre, kiserdőkbe, közvilágítás nélkül egy szál zseblámpával – és csak mi ketten lányok.

Tehát ha nem vagyok biztos valamiben, bátran mondjam, és akkor oda nem megyünk, mert a környéken se lesz senki, aki a segítségünkre siethet... de erre nem került sor. Már korábban kivert a frász attól a Halloween ünnepelő csoporttól, akik vámpírnak öltözve, művérrel a szájukon élém ugrottak a sötét utcán. Pont ott, ahol egykor Hasfelmetsző Jack is tevékenykedett... hát remek... November 1-én valahogy mindenki eltökéltséget érez arra, hogy kiverje a másiktól a frászt...

Leggázabb hely egyébként egy elhagyatott vasúti híd volt ahol egy igen fiatal drogos csapat lakott, de az ég világon semmi para nem volt a helyzetben.

A legtöbb helyen respektálják a segítő szándékot, csak igen ritkán van vészhelyzet, na de akkor fel kell kötni a gatyót...

A kocsiba egyébként rengeteg jó minőségű pokróc is volt, amit szükség esetén ki tudtunk adni, ill. ha valaki nem evett, annak kaját is tudtunk biztosítani.

Az utcások azonban nem teaszolgálat, és nem is szeretik ezt a besorolást.

Úgy gondolják, ha mindent helybe visznek a lakók részére, akkor a bűdös életben nem lehet majd őket kirobbantani onnan.

Inkább elirányítják őket a DROP-IN-ekbe ill. nappali melegedőkbe.

És itt egy újabb felelősség, amit szegény utcai szocinak a hátán kell cipelnie – hogy az ügyfél megjelenjen az adott DROP-INbe. (*DROP-IN: heti 1x-i alkalommal, valamilyen utcai célcsoport részére általában templomi helyiségekben megrendezett nap. Kicsit olyan mint a nappali melegedő, azzal a különbséggel, hogy itt igen kis létszámmal 20-25 fő – dolgoznak – céljuk a szolgáltatásba való becsalogatás*)

Szóval nem egyszerű utcai szociális munkásnak lenni Londonban. Nem elég hogy rájuk verik, ha rossz a sajtójuk, de még erőteljes nyomás is van rajtuk, hogy az amúgy is nehezen kezelhető és antiszociális ügyfeleiket beszeretgessék a DROP-INekbe.

Azoknak az ügyfeleknek, akiket nem találnak a szokásos helyükön, mindig hagynak üzenetet egy céges levelezőlapon.

A DROP-INek feladata, pedig a szükségletfelmérés, a kételyek elsimítása és a rendszerbe való beszeretetés.

Az utcai hajléktalanok száma egyébként viszonylag alacsony a város populációjához képest. Míg London 10 milliós város, addig a ténylegesen utcai életvitelt élők száma alig 600 körül mozog.

Ez leginkább azért van mert igen erős a közterületesek és a rendőrség „elzavargászó”

tevékenysége a Bullring óta. Nem akarnak újabb kartonvárosokat.

Vannak olyan területek a városban, mint pld Camden, ahol az utcai szocik a rendőrökkel járőröznek esténként és a „jó zsarú – rossz zsarú” elvén dolgozva igen komoly nyomást gyakorolnak a lakóra, hogy fogadja el a szocik ajánlatát.

Igazából itt szállóból nincs hiány, és a személyzet is jóval nagyobb toleranciát mutat a különböző szenvedélybetegségek vagy viselkedési defektekkel szemben, mint otthon.

Az utcai szolgálat irodája

Az úrnak egyébként van családja, de úgy döntött hajléktalan lesz és életét a világbékére való felhívásnak áldozza. Ezért beköltözött, pont az ország háza elé, és tüntet... Minden mellett tüntet, amit fontosnak tart...

Most épp a globális felmelegedés kampányt támogatja erőteljesen.

Igaz, ő egy kirívó példa, de hát ezért sem irigylem az utcásokat...

Mi a fenét lehet kezdeni azzal a tömeggel, akinek a hajléktalanság a választott életformája lett – lehet nem azonnal... de egy idő után... és nem akarnak változtatni életükön... és halálra szeretnék inni magukat...

Tehát itt igazából aztán tényleg nem szükséges valakinek utcáznia, mert minden megvan ahhoz, hogy szállást kapjon, ráadásul problémájának megfelelően.

De azzal a problémával igen nehéz mit kezdeni, ha valakinek ez a választott életformája...

London egyik leghíresebb hajléktalanja a parlament előtt vert tanyát és köszöni szépen jól van, nem kell neki segítség.

Először a szociális munkások igyekeztek behálózni őt, sikertelenül. Majd a rendőrség kezdte kergetni, de teljes kudarc.

Egy kis érdekesség a Thames Reachről – a cég szeret lobbizni... akkor is ha sokszor sikertelen...

A legújabb mumusuk az olcsó minőségtelen almabor (cider) ami soha nem látott almát, hanem a mi tablettás bor hagyományainknak megfelelően a legkülönbözőbb kemikáliákból mesterséges úton készül.

Fillérekért jutnak hozzá a hajléktalanok, hihetetlen mód rombolja az egészségüket, és olyan macskajajt okoz, amit normál bor esetén sose lehet látni.

Céljuk, hogy a kormány tegyen magas adót ezekre a lötyökre, hogy áruk ugyanolyanná vagy magasabbá váljon, mint a minőségibb italoké.

Ez a kampány kb. olyan mintha a BMSZKI egy megveszekedett csapata kampányt indítana a „Cserszegi Fűszeres” ellen, mivel ügyfeleink egészségét súlyosan és maradandóan károsítják...

Szerintem nem lenne rossz ha ilyen luxus dolgokra is figyelmet fordítanánk néha... és ha áttörést nem is lehetne elérni, figyelemfelhívásra mindenképp elsősztályú téma, és nem ártana kicsit elfenekelni azokat az embertársainkat akik felelőtlenül elő merészelnek állítani ilyen lötyöket...

Lelki szemeim előtt már meg is jelentek az első „Cserszegi fűszeres” reklámfotók eltakart arcú vizeletben és székletben úszó hajléktalanokkal... ahogy mi húzzuk be őket esténként az utcáról... - na jó ezek tényleg csak a lelki szemeim...

De remélem. egyszer lesznek olyan tökök érdekvédelmisek, akik nemcsak házakat foglalnak el néhanapján, nem 5 évente 1x alszanak kint a

csövikkel, hogy felhívják rájuk a figyelmet, hanem sokkal nagyobb és komolyan akciókat csinálnak.

Itt kint Londonban ez az aktivista rendszer működik, méghozzá nagyon is jól.

Mindez azért sikeres, mert akik csinálják, hisznek benne, és nem pirceinges fiatalok hirtelen felindulásból elkövetett ballépései, amit egy átlagintellektusú ember is 2 perc alatt darabokra tép.

Hanem komoly szakemberek által átgondolt aktivista tevékenység.

DATE	ASSESSED - NOT READY	I.D	BENEFITS	HOSTEL/ACTIONS	DATE	ASSESSED &
2BC	ALAN POWER	?	✓	?	APRIL	KEVIN TRUM
					OCT	KEVIN WELER
					SEPT	RICKY RY
JULY	JOHN BRADY	✓	X	! TOM LEAD	OCT	JAMIE TH
AUG	GIOVANNI VALENTINO	✓	X	JON LEAD	✓	TONY DONNEI
SEPT	SCOTT HARVEY	✓	X	referred to Rushworth ST.	OCT	ANN-MARIE
SEPT	Stephen Trow	✓	✓	JAN LEAD	JULY	ROGER FORRE
OCT	ANDREW CHATMAN	X	✓		SEPT	SIMON HARI
SEPT	Andrew Brindley	✓	X		JUNE	KEITH DAVI
					APRIL	LEN (ROY) :
OCT	PHILIP DOYLE	?	X	Ref'd to Rushworth ST	APRIL	GEORGE D / A
JUL	JOHN McNEILL	?	?	ERIC WAS	OCT	PHIL TAYL
OCT	JOSEPH WILSON	?	✓	?		PAUL TUMSEI
	ANITA & JAGJEET	?	?	DOCK ST	1BC	LEN PATEM
SEPT	GENE BARRY THOMPSON		✓	targeted for R.W. ST	MAY	COLIN WHIT
	VINCENT FERRON		X	SARIE	OCT	JENNY
OCT	NICHOLAS BULL		X	targeted for R.W. ST	NOV	WARREN TU
OCT	DEREK HARRIS		X		OCT	JERRY O' F
SEPT	Hamid Haghariay	✓	?	Doosh Use		
SEPT	CHRIS KELLY	✓	X	Referred to Rushworth	SEPT	
OCT	Sam Od. Iie	X	X	Dark St?	OCT	MURTIW
OCT	NIRMAR SANGHA	X	✓	?		
OCT	GARY TULLETT	X	X	R/C occupied /		

Azzal már nem akarok untatni senkit, hogy milyen hajléktalanokat láttam az este során, hiszen igazából az emberi része ugyanaz, mint otthon.

Kicsit később értünk vissza azonban a bázisra. Rögzítettük a számítógépes rendszeren, hogy aznap kikkel találkoztunk és mit csináltunk, hogy reggel a nappalosok tudjanak belőle dolgozni. Aztán hamarosan megérkezett a taxi és fél ötre már haza is értem, még jó hogy másnap szabadnapom volt...

folyt. köv... ☺

Üdvözlettel:

Hanuta Éva India
szociális munkás
Londonból...